

do 50% je potrebno soglasje finančnih direkcij. Za doklade občin, trgov in mest preko teh mej, za doklade okra-

jev preko 8% in oblasti preko 10% je potrebna odobritev generalne dirkeje davkov.

V NAŠI DRŽAVI.

Pogajanja med zastopniki naše države in Rumunije so se vršila v Beogradu: 9., 10. in 11. aprila. Naše zunanje ministrstvo razglasa, da je bil dosedanji potek pogajanj v prijateljskem duhu in daje nade, da se bode rešila v krajšem času kopica vprašanj, katera je treba razčistiti med nami in Rumunijo.

Pred začetkom sklepa trgovinske pogodbe med našo državo in Bolgarijo. Naša vlada razglasa, da se bo začela po odobritvi sklepov, ki so bili sprejeti med našimi in bolgarskimi odposlanci v Pirotu, razprava o trgovinski pogodbi med našo državo in Bolgarijo.

Agrarna banka dohimo. V Beogradu se bo osnovala v najkrajšem času Agrarna banka, koje kapital bode znašal 300 milijonov D. Država bo vložila iz dosedanjih kmetijskih kreditov 120 milijonov Din. Razredna loterija bo dala 50 mil. D, podpise ostalih delnic bo izvršila Narodna banka, Glavna zadružna zveza in sploh vsi denarni zavodi, ki uživajo kredit Narodne banke. Agrarna banka bo dajala kredit po zadrukah z 10%.

Vpekojenih je 36 generalov in med temi tudi dosedanji načelnik generalnega štaba Pešič.

*

V DRUGIH DRŽAVAH.

Kriza avstrijske vlade še vedno ni poravnana. Pogajanja med krščanskimi socialci in socialnimi demokrati so že glede sestave nove vlade toliko napredovala, da bo še ta teden določen novi ministrski predsednik. O Seiplu se govori, da bo odložil tudi predsedstvo stranke.

Nesoglasja v nemški vladi so odstranili na ta način, da so bili sprejeti v vlado trije ministri krščanskega centra.

Angleški parlament bo razpuščen 10. maja in nato bodo volitve. Volilna agitacija se že vrši sedaj po celi Angliji.

Poljski državni predsednik Pilsudski je sprejel ostavko Bartelove vlade. Sestava nove vlade je poverjena dosednjemu prosvetnemu ministru dr. Switalskemu, ki je že sestavil novo vlado.

Razorožitvena pogajanja so se zopet začela v Ženevi dne 15. aprila. Teh posvetovanj se udeležujejo: Angleži, Amerikanci, Francozi, Rusi in Nemci.

Vstaško gibanje v Mehiki se nadaljuje. Mehiki vstaši se zbirajo pri mestu Naco, da premagajo tamkajšnje slabotne vladne čete in da pridobijo obmejno mesto za kritje hrbta. Nekateri uporniški generali in med temi poveljnik južne armade Manzo, so baje prestopili na ameriška tla.

Damijan Devester.

Spominski dan 15. april.

15. aprila se spominjamo moža, ki mu je moral ves svet priznati, da je eden največjih dobrotnikov človeštva, patra Damijana Devester. Narodil se je 3. januarja leta 1840 v vasi Tremelo v Belgiji. Njegovi starši so bili srednje veliki kmetje in so znali svoje otroke vzgojiti v resnično krščanskem duhu. V mladem fantu se je kmalu kazala velika ljubezen do Boga, do molitve, do ubogih in do premagovanja samega sebe. 18 let star se je udeležil misijona, pri katerem je dozorel v blagem mladeniškem sklep, se čisto posvetiti službi božji. Ta svoj sklep je tudi kmalu izvršil. Njegov brat je bil že v družbi najsvetejših Src Jezusa in Marije. Ko sta Jožef — tako je bilo njegovo prvotno ime — in oče obiskala brata v samostanu, je tudi Jožef prosil za sprejem in je bil v resnici sprejet. Ostal je kar v samostanu, da je prihranil domačim bridkost slovesa. V družbi je dobil redovno ime Damijan.

Frater Damijan ni imel velike predizobrazbe in je bil prvotno določen, da ostane v družbi samo brat. Njegov starejši brat pa mu je v prostem času nekako za šalo povedal nekaj latinskih besed. Damijan pa je kazal tako nadarjenost za latinski jezik in je tako napredoval, da so ga odločili predstojniki za duhovnika. Ko se je pripravil na duhovniško posvečenje, je njegova družba prevzela misijone na otokih severno od Avstralije. Tudi njegov starejši brat je bil določen za misijonarja v teh krajih. A nekaj dni pred odpotovanjem je zbolel na tifusu. Tu pa se obrne Damijan, ki še niti ni bil posvečen v duhovnika, na vrhovnega predstojnika v Pariz s prošnjo, da bi smel iti namesto obolelega brata v misijone, da plačana vožnja ne bi bila izgubljena. Na splošno začudenje je to dovoljenje tudi dobil in je odpotoval.

Po petmesečni vožnji je došel na praznik sv. Jožefa leta 1864 na odkazano mu mesto. Ob binkošti istega leta je bil posvečen za duhovnika in je takoj pričel svoje misijonsko delovanje z veliko vnemo in ga je vršil z velikim veseljem. Ko je videl, da ima njegov so brat v sosednji misijonski pokrajini še težavnejše delo kot on, da je pa telesno slabjši, je prosil škofa, da ga je predstavil tja. Štiri leta je deloval tam, postavil je štiri nove cerkve, eno staro je popravil, pri čemur je sam opravljal zidarska in tesarska dela.

A čakalo ga je še drugo delo, od božje previdnosti mu namenjeno, delo, pri katerem ni žrtvoval samo svojih moči, temveč tudi svoje življenje. Na otoku, na katerih so delovali misijonarji najsvetejših src, je že 50 let hudo

gospodarila gobava bolezen. Naposled je vlada zapovedala, da se morajo bolniki ločiti od zdravih in je vse gobavce spravila na otok Molokai. Tam so živeli silno žalostno življenje. Gnili na svojih telesih, od vseh zapuščeni, so izgubili vsako upanje za ta svet. V tem obupu pa so se začeli udajati najgršim strastem in so tako pogubljali svoje duše. Misijonarji so sicer tu in tam obiskovali te nesrečneže, postavili so na otoku tudi malo cerkvico, a stalnega duhovnika ni bilo pri njih, ker jih je primanjkovalo. Nekega dne se je pritoževal škof, ko je imel svoje misijonarje okoli sebe, da gobavcem ne more dati duhovnika. Tu pa se je oglasil Damijan Devester in je rekel: »Prevzvišeni! V par dneh pride, kakor smo obveščeni, nekaj novih misijonarjev. Dovolite, da prevzame eden izmed njih mojo župnijo, jaz pa hočem iti na Molokai h gobavcem.« Škof je sprejel njegovo ponudbo. Ravno je bila pripravljena ladja, ki je imela prepeljati 50 gobavcev na žalostni otok. Z njimi se je vkrcal tudi takoj pater Damijan, ne da bi se poslovil od svojih vernikov in prijateljev.

33 let je bil Damijan star, ko je prišel na otok gobavcev, poln moči in cvetočega zdravja. Tak je začel svoje požrtvovalno delo med temi živimi mrljici. Nekateri so bili že katoličani, drugi še pogani ali drugih ver, a vsem je izkazoval pater Damijan svojo ljubezen in usmiljenost. Bil jim je dušni pastir, zdravnik in strežnik. Vsak dan se je mudil med bolniki in umirajočimi. Pogled na te nesrečneže, neznosen vzduh, ki ga razširjajo, smrad, ki je puhtel iz njihovih ran, so ga včasih primorali, da je stopil ves upehan ven v sveži zrak, a pogled proti nebu, misel na Kristusa, ki umira radi ljudi, sta ga pokrepčala, da se je zopet vrnil k ubogim bolnikom in naprej vršil svoje samaritansko delo. Zato pa so njegove besede, ki jih je govoril bolnikom, imele veliki uspeh. Na stotine jih je zapustilo svoje lahkomišljeno življenje, že takoj v prvih letih svojega delovanja jih je krstil več sto in je pretvoril nesrečni otok v kraj udanosti in celo nekega tihega veselja.

12 let je deloval Damijan Devester med nesrečnimi gobavci, a se ga bolezen ni lotila. Šele potem je začel sumiti, da nosi tudi on njene grozne kalč v sebi, dokler se leta 1885 ni očitno pokazala. Naznanil je to svojem škofu in pristavil: »Jaz sem miren, vdan in srečen sredi svojega bolanega ljudstva. Bog ve najbolje, kaj je v moje posvečenje. Zato govorim vsak dan iz celega srca: Gospod, zgodi se naj tvoja volja!« — Delal je vneto naprej, a tudi grozna bolezen je opravljala svoje delo. Vedno bolj so propadale njegove moči, vedno huje se je kazala gniloba na njegovem telesu. Štiri leta je trpel tako. Največja njegova tolažba je bila, da njegovi prsti, kakor po čudežu niso začeli gniti in je zato lahko skoro čisto do svojega konca opravljal daritev sv. maše. 15. aprila 1889 je umrl čisto vdan in veselega obraza.

Ko se človek malo poglobi v življenje tega čudovitega moža, mora priti do